

Soldevila

Guardiola de Berguedà

Ubicació

Comarca:	Berguedà
Lloc/Adreça:	Al sud-est de la Torre de Foix.
Emplaçament	Al sud est de la torre de Foix, en una zona més alta i a sota els cingles. Pista del Jou.
Alçada:	1029,6
Coordenades:	
Latitud:	42.20736
Longitud:	1.85439
UTM Est (X):	405431
UTM Nord (Y):	4673435

Classificació

Número de fitxa	08099-136
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Conjunt arquitectònic
Estil / època:	Medieval Modern Popular
Segle	XIII-XVIII
Estat de conservació	Bo
Notes de conservació:	Els coberts i pallisses han estat reconstruïts de forma fidel i curosa. La casa principal està completament enrunada.
Protecció	Inexistent
Accés	Fàcil
Ús actual:	Productiu
Titularitat	Privada
Titular:	08098A1000056
Autoria de la fitxa	Pere Cascante i Torrella
Data de registre de la fitxa:	dv., 22/09/2017 - 02:00

Descripció

Conjunt arquitectònic format per les restes de l'antic mas de Soldevila amb els seus coberts i era annexos en uns plans més elevats al sud-est de la Torre de Foix i sota els cingles de Vallcebre. El mas pròpiament dit i avui completament enrunat es situava a la part més alta del conjunt. Presentava una planta més aviat quadrada amb una orientació sud-est i la façana principal mirant a l'oest. En una zona més alta hi havia l'era de batre. Les parets sud i nord presenten un millor estat que la resta de parets que han estat enderrocades i només se n'aprecien els fonaments. Entre les restes que hi ha visibles en cal destacar la boca del forn i una obertura coronada en arc de mig punt amb les dovelles col·locades a sardinell que comunicava amb les corts dels porcs. La resta d'estructures de la casa principal estan cobertes de vegetació i de runa. L'aparell visible de les parts conservades és de carreus de pedra més aviat ben treballats i escairats, units amb argamassa de calç i disposats en filades regulars. Les cantonades són en pedra picada i encara hom hi pot observar les restes d'alguna llinda de fusta. A la banda sud-oest i en una cota més baixa hi ha un cos d'edifici de planta rectangular disposat formant terrassa natural i construït amb aparell de maçoneria de pedra treballada i escairada i amb dues grans obertures a la façana separades per un pilar central que sosté la coberta. La teulada és a dues vessants de teula ceràmica damunt una estructura de formigó a dues vessants amb el carener paral·lel a la façana. Aquest cos s'utilitza com a pallissa. A la banda nord-oest de la casa principal hi ha un altre cos d'edifici rectangular que ha estat refet recentment i que s'organitza també en terrasses. La part més propera a la casa presenta una estructura rectangular amb alguns angles arrodonits i amb un aparell de maçoneria de pedra mal treballada, unida amb argamassa de calç i disposada en filades irregulars. Té un accés mitjançant una porta coronada en arc rebaixat amb les dovelles de pedra tosca al mig de l'angle corbat. Aquesta porta dona pas a un àmbit que havia estat antigament cobert amb una volta de canó rebaixada i construïda en pedra tosca; els arrencaments de la qual s'han conservat. Damunt aquesta volta hi recolzen les parets d'aquest cos i també uns pilars quadrats que suporten la coberta, avui de bigues de formigó, que segueix la mateixa disposició que la original amb un únic vessant orientat a sud-est. Aquest cos s'empra com a explotació ramadera i ha estat reconstruït d'una manera fidel respectant tots els elements i volumetria originals

Observacions:

Els coberts han estat reconstruïts de manera curosa respectant l'antiga tipologia i distribució originals. S'han rejuntat les parets antigues i les parts que s'han reconstruït, de nou ho han fet amb diferenciació. Consta que el paviment de la cambra coberta amb volta era de lloses de pedra i còdols de riu. Per no malmetre'l es van cobrir amb geo tèxtil i al seu damunt es va fer una solera de formigó que respecta la pavimentació antiga situada uns 20 cm. Per sota de la cota actual. Tot aquest conjunt arquitectònic queda delimitat per les parets de l'era que tanca el recinte a manera de baluard. Prop de la casa hi ha una bassa, a avui seca emprada pel regadiu i que s'omplia mitjançant l'aigua d'un pou.

Història

Resulta difícil datar l'origen d'aquest mas, ja que a diferència d'altres masos del municipi no en tenim documentació. Amb tot podriem suposar que en l'acte de dotació de Sant Miquel de Sant Llorenç el 984 i en la consagració de Sant Llorenç (983) esmenta que a sant Climent de Vallcebre hi havia 18 masos "*Quem dommus Guifredus precellentissimus comes et fortissimus marchio atque gloriosus Oliba et egregius pontifex eusdem principis fecerunt et in potestate Sancti Laurentii, cum decem octo mansos, tradiderunt*". Un d'aquests 18 masos es podria referir en aquestes ruïnes. Sempre més va pertànyer a la parròquia de Sant Climent de Torre de Foix o Sant Climent de Vallcebre. Posteriorment aquest mas el tenim esmentat en un document referent a la Vedella on al 1322 un home de Fígols va vendre el mas Soldevila de la parròquia de Sant Ciprià. Podria tractar-se d'un altre mas amb el mateix nom. El cas és que aquest mas degué continuar actiu després de la pesta ja que les reformes de l'època moderna són ben presents i sembla ser que es va mantenir habitat fins ben entrat el segle XX. Quant es va abandonar i la casa es va enrunar perquè en

vengueren les seves teules

Bibliografia

BOLÓS MASCLANS, J; PAGÈS, M (1996). El monestir de Sant Llorenç prop Bagà. Artestudi. Barcelona p- 56.SERRA I VILARÓ,JOAN (1989). Les baronies de Pinós i Mataplana. Investigació als seus arxius. Vol. III

